

VESTITORUL CREȘTIN

Organul Comunității Baptiste Române Nr. 2 din București

APARE ODATĂ PE LUNĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Str. Păunașul Codrilor 79
BUCUREȘTI, VI

ABONAMENTUL :
Pe un an lei 60
Pe 6 luni lei 30

CASA DE RUGĂCIUNI A BISERICEI AFILIATE
DIN COM. BUTURUGENI.

SA NU DAȚI UITARII

Pe lângă alte însușiri, omul mai este înzestrat și cu ținerea de minte.

La unele persoane ținerea de minte este mai dezvoltată iar la alții mai puțin dezvoltată. Acei ce au o ținere de minte mai slabă formează categoria celor uitaci, din care cauză au de suferit multe neplăceri în viață.

Cercetând felul cum credincioșii au ținerea de minte, se constată că foarte mulți sunt uitaci în cele duhovnicești, această stare având un caracter general, înfățișându-se ca o boală mo'ipsitoare foarte răspândită și foarte periculoasă.

Această boală nu este nouă. Prima dată în istoria poporului Evreu a fost semnalată scurt timp după ieșirea lor din Egipt. În timp ce Moise se afla pe muntele Sinai pentru primirea tabelor legii, poporul și-a făcut un vițel de aur în jurul căruia începuse să joace și să zică: „Israele iată Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului.“ Ei au dat uitării pe Iehova Dumnezeu...

Iată câteva cazuri în care noi uităm ușor, asupra cărora ne atrage atenția Apostolii Domnului să nu dăm uitării...

...Să nu dați uitării binefacerile și dărnicia; căci lui Dumnezeu jerfe ca acestea îi plac. (Evrei 12, 16).

Inima omului se leagă cu ușurință de bogății.

„Unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră a spus Mântuitorul.

Din cauză că au dat uitării dărnicia, multe adunări se sbat în mari greutăți bănești, mulți misionari se înapoiază de pe câmpu-

rile de lucru, iar împărăția lui Dumnezeu întârzie anevoic.

Oamenii cari au dat uitării dărnicia au căzut în sgârcenie. Este știut că sgârciții nu vor intra în împărăția cerului, și cu toate acestea sunt menținuți în lăuntrul Bisericii, când ar trebui să fie excluși.

În al doilea rând, Apostolul Pavel ne spune la Evrei 12.4-5. „Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge în lupta împotriva păcatului și a-ți uitat sfatul ce vi-l dă ca unor fii...“

Mulți o iau așa de ușor cu păcatul, nu sunt îndeajuns de vigilenți, nu se împotrivesc ispitelor, nu se luptă în contra curențelor primejdioase, și se lasă absorbiți de lume.

Dacă predicatorul le tolerează felul de viață, Biblia însă nu tolerează, ci osândește tot ce nu este după voia lui Dumnezeu.

Cum se cunoaște acel ce a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate? Că nu are unită credința cu fapta; cu fapta cunoștința, cu cunoștința înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia dragostea de frați; cu dragostea de frați; iubirea de oameni. (2. Petru 1.69).

Ce stare tristă pentru un om care uită mocirla de unde a fost scos și rămâne un creștin nedezvoltat, asemenea unui copil pipernicit.

În timpul nostru predicarea Evangheliei a luat un avânt mai mare. Propovăduirea însă rămâne zadarnică dacă cuvântul Evangheliei nu este împlinit cu fapte.

Avem prea multe Biblii, dar prea pușini creștini care să trăiască conform învățăturilor Bibliei.

Ei uită că viața este lumina oamenilor, nu vorbele. S'au obișnuit creștinii noștri, mai precis, pocăiții noștri, cu predicarea Cuvântului după cum s'au obișnuit cu ploaia.

„Cum este timpul afară?” „Plouă”. „Înăuntru ce se petrece?” „Se predică”. Vestitorul Evangheliei, predică bunăoară, împotriva petrecerilor lumești și după o zi sau două află că unii din acei ce au asistat la acel serviciu de vestire a Evangheliei au luat totuși parte la astfel de petreceri.

Apostolul Iacov spune: „Căci dacă ascultă cineva cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care privește fața firească într'o oglindă și, după ce s'a privit pleacă și uită îndată cum era.” (Iacov 1.23-24).

‘Dacă toți acei uituci în cele duhovnicești uită binefacerea și dărnicia, că a fost curățit de păcate, uită sfațul Domnului, uită să împlinească cuvântul cu fapta, toți aceștia nu uită când cineva greșește cu ceva față de ei.

Ce este mai frumos, este că ei spun că iartă dar... nu uită.

„Eu nu am nimic împotriva lui, nu, eu l'am iertat de atunci”, așa spun oamenii aceștia.

Dumnezeu însă nu iartă în felul acesta. El, când iartă pe cineva nu-și mai aduce în minte păcatele noastre. (Isaia 43. 25) Același fel trebuie să-l însușim și noi. Să căutăm să ștergem din memorie greșelile ce ni le-a pricinuit alții.

Pentru ca să nu dăm uitării așa de ușor Cuvintele Domnului, să căutăm să ni le întipărim în minte și să le scriem „pe tăblița inimii”. Prov. 3. 3.

După cum ucenicii în drum spre Emaus (Luca 24.13) și-au adus aminte de Cuvintele Domnului în momentul când El a frânt pâinea, tot așa și noi să ne amintim de Domnul și învățătura Sa, cel puțin când ne întrunim la Cină, care ne-a fost lăsată să fim vie în amintirea noastră, patimile Domnului, și să nu dăm uitării că suntem răscumpărați de El.

UNDE VEI FI IN VECINICII

Iată o întrebare care te smulge din tot ce este trecător, din tot ce este vremelnic și te transportă cu gândul într'o lume eternă, netrecătoare.

Există ca oare?

Știința, rațiunea, credința o confirmă fiecare cu dovezile lor specifice. Deci dacă există o vecinicie, este de o importanță covârșitoare să meditezi asupra celor vecinice, asupra celor netrecătoare și să cauți acele căi care te pot conduce din praful acestui pământ și ambițiunile tale cu gândul în-spre vecinicie și găsindu-ți răspun-

sul temeinic asupra celor mai însemnate întrebări: „Unde vei fi în vecinicie?”, să viețuiești ca o ființă care s'a ridicat deasupra a tot ce este trecător și vremelnic.

Biblia sau sfânta Scriptură este o călăuză fără greș, alt izvor mai sigur nu cunoaștem până azi. Poți apela la știință, chibzuință sau orice alte izvoare omenești dar și ele sunt creațiuni trecătoare în care mica picătură a vecinicii este învăluită de munți de teorii șubrede și supuse împrejurărilor și schimbărilor cerute de timp.

Sf. Scriptură până azi s'a do-

veți desăvârșită, neputând să fie nimicită de oameni. Ea s'a dovedit ca fiind opera Celui vecinic, adică opera lui Dumnezeu, izvor curat și sfânt a vecinicii și a cunoașterii ei și a celui ce a creiat-o.

Milioanele de suflete care au sorbit din acest izvor și-au ajuns să-l cunoască, să-l prețuiască, sunt mărturie că au fost conduși spre vecinicii de o singură călăuză, *Biblia* sau Sf. Scriptură.

Acei ce au crezut cele scrise în ea, au fost îndreptățiți să se ridice spre vecinicii, de a pătrunde în tainele vecinicii, dar mai mult, au ajuns să știe unde vor fi în vecinicie.

Prin citirea și auzirea cuvintelor scrise în Biblie vei cunoaște pe Acela care a venit din vecinicii între noi și ne-a făcut cunoscut vecinicia și pe Creatorul ei.

Acela se numește Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. (Luca 22.70).

El este „călea, adevărul și viața”... deaceia cuvintele Lui, ade-

verite și adâncile de Duhul Sfânt, — putere a vecinicii în inima ta — vor fi confirmate de însuș duhul și conștiința ta, că acei ce sunt după voia lui Dumnezeu, acei ce ascultă și implinesc Cuvântul lui Dumnezeu, merg într-o vecinicie fericită, unde este El (Ioan 17. 24); iar acei care nu vor ca să se pocăiască, și trăiesc în deșertăciunea lumii acesteia, cei nenăscuți din nou, cei leneși în cele duhovnicești, necredincioși, închinători la idoli și fără dragoste de Dumnezeu, pe scurt toți acei care nu cred și nu se bolează într-o credință vie vor merge într-o vecinicie plină de chin și de groază. (Apoc. 20. 10; 21. 8).

Doresc ca bunul Dumnezeu să-ți fi dat prin aceste rânduri un prim îndemn de al căuta și a-l recunoaște ca Tatăl și atunci nu te va mai înspăimânta nici moartea nici vecinicia ci.

VICTOR.

MOISE CEL LUMESC

(Exod. 2. 11. 22.)

După ce Moise a fost lăsat mamei sale să-l alăpteze, de către fiica lui Faraon, când s'a făcut mai mărișor, a fost luat la curtea împărătească, unde era socotit ca fiu al fiicei lui Faraon. Acolo, în casa lui Faraon, Moise învășase toată înțelepciunea Egiptului, ajungând „puternic în fapte și cuvinte”. — Fapte 7. 22. Cu alte cuvinte, el a urmat școala cea mai înaltă, cum sunt spre exemplu Universitățile de azi.

Venise rândul lumii, să sâdească în inima tinărului Moise, vederile

ei, felul ei de a cogela, de a lucra, devenind lumesc, condus de firea pământeană.

Știind că a luat apărarea unuia din neamul său (v. 11) și că a vrut să judece între alți doi (v. 13.) și că devenise puternic în *cuvinte*, se deduce că a urmat la Facultatea de drept a Egiptului, de unde a ieșit apărător (advocat) având calitatea să facă și pe judecătorul.

Tăria dobândită în Egipt nu i-a folosit în lucrarea de eliberare a poporului, și cu toată înțelepciunea agonisită, a pornit la lucru în mod

pripit, din care cauză, a întârziat desrobirea poporului cu încă 40 de ani.

El avea credință (Evrei 11.24) dar s'a lăsat călăuzit de pornirile sale proprii; lucrând din proprie inițiativă, nefiind chemat de Domnul în acel timp.

Moise cel lumesc are mulți imitatori în zilele noastre, mai cu seamă printre acci ce s'au adăpat mai mult sau mai puțin la înțelepciunea lumii.

Ajung puternici în cuvinte: cunoscând „vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii (I Cor. 2.4) și care cred, ca și Moise, că frații vor pricepe că Dumnezeu prin mâna lor va da izbăvirea. (Fapte 7.25).

Fiind însă lumești, Dumnezeu nu lucrează prin ei, și tot ce lucrează, este spre paguba poporului credincios.

Moise a devenit destoinic, după ce a intrat în școala lui Dumnezeu, în care a stat tot 40 ani, cât a stat în școala Egiptului. În școala lui Dumnezeu învățase umilință, blândețea, încât se scrie despre el că era cel mai blând om de pe fața pământului.

Când a fost chemat de Domnul să scoată poporul din Egipt n'a mai fost acel puternic în fapte și cuvinte, ci slab, sfios, d'abia putând vorbi, încât Dumnezeu i-a dat pe Aron, fratele lui Moise, ca însoțitor. La început vedem că înțelepciunea lumii, pe care o poseda Moise, a fost făcută de rușine de către Dumnezeu, iar în urmă, El, în slăbiciunea lui Moise și-a arătat puterea. Doar este scris:

„Unde este înțeleptul? Unde este

cărturarul? Unde este vorbărețul veacului aceștia? N'a proslit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? (I Cor. 1. 20). Mai departe:

„Harul Meu îți este de-ajuns, că puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită. (I Cor. 12. 9).

Moise a fost lumesc și în fapte.

În cazul de față, ni se spune despre uciderăa unui egiptean. Astfel a călcat porunca dumnezeiască: „Să nu ucizi.“ El nu era deprins să se roage lui Dumnezeu, să-i ceară sfat, așa cum făcea mai târziu după ce a stat în școala lui Dumnezeu. Moise cel lumesc era pornit pe ceartă, pe răsbunare. Dumnezeu însă, i-a dat o lecție bună.

Creștinii lumești — chiar și protestanții — sunt lumești și în fapte. Prin faptele lor necreștinești calcă cuvântul lui Dumnezeu, lăsându-se conduși de firea pământească, protivnică Duhului Sfânt. Rugăciunea lor este doar de formă, ce de multe ori rămâne neîndeplinită.

Răbdarea — ceva necunoscut.

Biblia ne arată pe Moise ca lumesc. Cărțile ce se vor celi în ziua judecății, va arăta cine a fost lumesc, cu toate că avea credință.

Fratele meu, ferește-te să nu se poată spune și despre tine... *cel lumesc.*

Caută de învăță la picioarele lui Isus, cum să fii mai blând, mai umilit, cum să împlinește cu fapta cuvintele Biblicii.

În numărul viitor: *Chemarea lui Moise.*

Cu inima iubim pe Dumnezeu, cu gura îl mărturisim, iar prin faptele noastre îl onorăm.

Faptele sunt mai grăitoare decât vorbele. Vorbele învăță dar faptele conving.

SEKERIȘ ÎN TIMPUL IERNII

„Ce seamănă omul, acela va și secera“ Gal. 6. 7.

Comunitatea noastră a avut în toiu iernii, un seceriș ce iese din comun. Societatea surorilor noastre denumită „Fibi“ de sub conducerea soriei Elena Munteanu a prilejuit acest seceriș. Pentru a se cunoaște împrejurările prin care s'a ajuns la aceasta, sunt necesare câteva lămuriri.

Constatându-se că obiceiul păstrat între noi, ca surorile la întrunirile săptămânale a societății femeilor să lucreze diferite lucruri de mână, care nu pot fi desfăcute decât pe prețuri mici, nu mai produce rezultatul dorit, au luat hotărârea să schimbe sistemul acesta învechit, și în schimb să se înceapă cu studierea cărților Biblicii, iar în locul lucrului de mână să se dea fiecărei surori câte o pușculiță.

Acele surori cari au avut zi cu zi în vedere nevoile Impărăției lui Dumnezeu, au pus economiile lor mărunte.

În ziua de 26 Decembrie 1933, a avut loc secerișul acestor pușculițe. Fiecare soră a venit însoțite de soții lor, acei care au ținut să participe. S'a format un comitet dintre frații prezenți, care să verifice conținutul fiecărei pușculițe.

Un frate, înarmat cu un ciocan, dintr'o lovitură, două, spărgea puș-

culița, iar alți doi numărău banii, care erau luați în primire de fr. cassier. A fost prezentată și o pușculiță de tablă, care deasemeni n'a fost cruțată.

Surorile, în schimbul pușculiței, primeau câte un cosuleț confecționat din carton, în care se afla câteva bomboane, făcute de fr. I. Marian, „bombonarul“ nostru. Fiecare bomboană, împreună cu un text biblic era înfășurată în hârtie transparentă, specială pentru bomboane.

La sfârșitul operațiunii, s'a constatat că s'a strâns dela 12 surori, suma de lei 11.530.

Când s'a anunțat rezultatul, ochii tuturor s'au umezit. O bucurie lăuntrică, ce nu putea fi stăpânită a cuprins pe toți cei prezenți.

Când fratele predicator, a întrebă: *Merită, fraților?* Toți au răspuns: *MERITĂ.*

Acest exemplu merită să fie urmat și de alte societăți ale femeilor. Surorile din adunarea din str. Al. Costescu 4 au făcut începutul. Secerișul lor va avea loc pe la 1 Martie a. c. Merită să vedem și acel seceriș și să vă comunic rezultatul.

L. M.

MANTUITORUL TE CAUTA

Un pădurar își avea căsuța așezată în mijlocul unei păduri, umbrită de niște stejari înalți și noduroși. Era în timpul iernii. Totul era îngăpezit. Animalele pădurii nu puteau găsi nicăeri hrană, deaceia pădurarul așază pe lângă

casa lui nutreț și un așternut moale de paie.

Micul Carol chiuia de bucurie privind prin geam cum căprioarele se apropiiau sfioase ca să mănânce din nutreț.

Într'o zi când lui Carol îi era

îngăduil să se joace pe afară, fugi repede înspre locul unde era nutrețul, dar nici una din acele animale flămânde nu se arată.

El se gândi: „Animalele se tem sau nu știu că acest nutreț este pregătit pentru ele, eu vreau să le potlesc”.

Placă. Pășia anevoios cu slăbuțele-i picioare prin zăpada adâncă. Se depărta din ce în ce mai mult de casă dar nici o căprioară nu a vrut să i se arate. În cele din urmă se simți ostenit; începuse să se inopteze. Așa acum observă el că se rătăcise. Era încă prea mic și nepriceput ca să se gândească a se întoarce înapoi pe urmele cari el le-a lăsat în zăpadă. Începu să plângă, la început mai încet după aceea tot mai tare. Tremurând, cu corpul pe jumătate înghețat, striga după lăticul și după mămica lui. Nimeni nu-l auzea în marea lui strămtorare. Să meargă mai departe nu putea. Căzu complect istovit sub un brad ale cărui ramuri n'au lăsat să cadă zăpada sub el. Cu inima plină de frică se lănguia micuțul. O așa

de mare frică și desnădejde nu mai cunoscuse până atunci.

„Mămico, lăticule!” striga el prin pădurea înzăpezită.

Deodată pe neașteptate aude pași scârțâind prin zăpadă.

„O, vai! dacă o fi vre-un hoț!?... Nu, era tatăl său care se luase pe urmele copilului și îl găsi. Ii șterse lacrimile de pe ochi își sărută copilul care tremura de frig și îl conduse înapoi în căminul cald, unde mama îngrijorată îi aștepta.

Vă puteți închipui cât de mare le-a fost bucuria. Credeți că a uitat vreodată Carol aceasta? Nu, adeseori în anii târzii ai vieții își aducea aminte de această întâmplare.

Ca și tatăl lui Carol, tot așa și Isus a părăsit Cerul ca să vină aici jos să ne caute.

Cu toate că după înfăptuirea operei sale de mântuire S'a reînțors în ceruri, ne-a rămas totuși vestea vecinică:

Isus caută și ajută pe cei ce vor să vină la El.

TR. IONEL BRANEA

MANA USCATA

Lucă 6 v. 6—10)

Un om a cărui mână este uscată, este demn de compătimit. Poate că este un om energetic, priceput, capabil să întreprindă ceva. Însă cele mai bune planuri se sfarmă în fața neputinței sale: Mâna sa, mâna dreaptă mai cu seamă, temelul îndemănării, este amorțită, fără putere. El nu este bun la nimic, și nici nu se poate apăra. Dealtfel este un om întreg și cu toate acestea este un nenorocit.

Iubitul meu frate, se găsesc mulți creștini, cu mâna uscată și adu-

nări a cărori mână dreaptă este amorțită. Să ne amintim însă că în felul acesta sunt și multe societăți ale tineretului, mai multe chiar decât credem. Planuri mari, referate frumoase cu privire la „lucrul nostru” și „misiunea noastră” sunt întocmite, avem organizare splendidă, serbări reușite, însă — nimic mai mult. Un cap sau mai multe capete pun la cale o lucrare, dar numai o mână execută.

La ce folosește cele mai bune indemnuri, dacă în urmă nici o

mână nu se pune în mișcare, sau să facă o faptă pornită din iubire. Deci mai puține planuri de lucru și mai multă activitate.

O mână uscată. Este ca oare în această stare încă dela nașterea ta din nou? A rămas astfel într'un nenorocit accident duhovnicesc sau o cădere în păcat? Sau poate a rămas așa în urma puținei întrebuințări la lucru a mâinii tale? Cel ce stă, fără a lucra, acela rușinește.

Vindecarea se primește în felul arătat la Luca 6 v. 10. „Vrei să fii sănătos? Așa vine Isus și te întreabă.

Lasă-l deci să te tămăduiască. Lucrează, căci nu lucrezi pentru oameni ci pentru Domnul Tău. „Du-te în via mea și-ți voi da ce este al tău”.

(„Wort und Werk”).

CAND ALBINA A IMPUNS PE MAMA

Un băiețuș a fost întrebat decând cunoaște pe Mântuitorul.

„Din ziua în care albina a împuns pe mămica, din acea zi sunt sigur de mântuire”.

„Lămurește-mi acest lucru, copilul meu.”

„Cu mult înainte de această întâmplare mi-a vorbit mămica de jertfa Domnului Isus, mort pentru mine. Însă nu am înțeles acest lucru. Într-o zi după amiază de vară, în vreme ce mama călca rufe în bucătărie, vine o albină furioasă și zumzue în jurul meu. Albina voia să mă înțepe. Am încercat s'o gonesc cu batista, dar ea se învârtea mereu în jurul capului meu. Am alergat speriat în bucătărie și m'am ascuns sub șorțul mamei. Ea și-a pus mâinile în jurul capului meu, pentru a mă ocroti. Deabea a făcut lucrul acesta și, deodată albina a împuns-o cu atâta putere, încât și-a pierdut acul și a murit pe brațul mamei. Mama simțea bine împunsătura albinei. Pe dată a avut un gând bun, care mi-a lămurit mântuirea. „Vino acum dragul meu”, îmi zise ea, „albina m'a împuns

pe mine în locul tău, ea nu mai poate să-ți facă vre-un rău”. Am dat la o parte șorțul mamei și am privit împunsătura depe brațul mamei mele.

„Vezi tu copilul meu, albina m'a împuns pe mine în locul tău. Ea nu avea decât un singur ac și pe acela l'a lăsat în brațul meu. De-acum nu mai este primejdie pentru tine!”.

Priveam încă speriat la împunsătura depe brațul mamei când ea îmi spuse mai departe: Acest lucru este o pildă slabă a suferințelor și jertfei Domnului Isus „lovit pentru păcatele noastre”. Atunci am înțeles limpede că: Isus a fost pedepsit în locul meu și că eu am scăpat de osândă. Nu voi uita niciodată clipa în care am înțeles bunătatea lui Dumnezeu care mi-a iertat păcatele.

Din Călăuza Călătorului

Este deajuns o singură spărtură ca să se scufunde un vapor. Este deajuns un singur păcat care să ducă un suflet la pierzare.

MATERIAL PENTRU INTRUNIRILE TINERETULUI

TRADUCERI DE
L. MUNTEANU și IONEL BRANEA -

Teme biblice

IOSIF CA PROTOTIP AL LUI ISUS.

1. Iosif a fost dus în Egipt. (*Gen. 39. 1*).
Isus a fost dus în Egipt. (*Mat. 26. 15*).
2. Iosif a fost binecuvântat, având înțelepciune și Domnul făcea să-i prospere totul. (*Gen. 41. 38—39; 39. 23*).
Isus deasemenea. (*Luca 2. 40; Isaia 53. 10*).
3. Frații lui Iosif vine la el să-i ceară hrană trecătoare. (*Geneza 42. 3—10*).
Poporul a venit la Isus pentru hrana vecinică. (*Ioan 6. 48—51*).
1. Iosif și-a recunoscut frații, dar ei nu. (*Gen. 42. 10*).
Isus și-a cunoscut ucenicii, dar ei însă nu. (*Luca 16. 24*).
5. Iosif le-a dat hrană, fără bani. (*Gen. 42. 25*).
Isus la fel. (*Isaia 55.1*).
6. Frații lui Iosif i s'a închinat. (*Gen. 42. 6*).
Frații lui Isus I se vor închina. (*Filip 2.10*).
7. Iosif era unul din 12 frați — Patriarhi (*Gen. 4. 2*).
Isus a avut 12 ucenici — Apostoli. (*Mat. 10. 2*).
8. Iosif se descoperă fraților săi. (*Gen. 45. 1*).
Isus se descoperă ucenicilor. (*Luca 24. 36—40*).
9. Iosif le-a zis: Eu sunt Iosif fratele vostru. (*Gen. 45. 4*).
Isus a zis ucenicilor: Eu sunt, uitați-vă la mâinile mele. — (*Luca 24. 39*).
10. Iosif le-a iertat vina. (*Gen. 45. 3—8*).
Isus le-a iertat păcatul. (*Mat. 9. 2—6*).

CREȘTEREA IN HAR

(II. Petru 3. 18)

Toți cei ce sunt în viață, se dezvoltă, cresc. Creștinii care nu cresc, aceloră le merge numele că trăesc, dar sunt morți „având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.“ Noi, toți trebuie să creștem.

I. FELUL CREȘTERII IN HAR

1. Este o creștere treptată, în toate privințele, în viața duhovnicească.
2. Creșterea este condițională de înaintarea în cunoștințe Biblice.

Cu cât vom învăța mai bine despre Domnul, cu atât îl vom cunoaște.
3. Este o creștere a omului dinlăuntru.

II. UNELE SEMNE CARE NE ARATĂ CREȘTEREA IN HAR

1. *Sensibilitate față de păcat.* Cu cât pătrunde mai mult lumina Evangheliei în viața noastră cu atât vedem mai clar primejdia păcatului.

2. *Veghere crescândă.* Când veghiem mai cu atenție asupra păcatelor ce ne inconjoară zilnic, când ne rugăm în momentele de ispită și luptăm împotriva atacurilor satanei, avem al doilea semn al creșterii noastre în Har.

3. *O lepădare de sine crescândă.*

4. *O conștiințiozitate crescândă.*

5. *O dispoziție duhovnicească crescândă.*

6. *O răbdare crescândă în purtarea nedreptății.*

7. *O încredere mai mare în făgăduințele Domnului mai ales în ceasurile întunecoase din viață.*

III. UNELE INDEMNURI SPRE CREȘTEREA IN HAR

1. Să-ți dai silința să-ți îmbunătățești starea sufletească.

2. Nu uita că ești sub stăpânirea Duhului Sfânt, și roagă-te mai mult.

3. Cercetează Biblia. Fă-ți timp a pătrunde în această carte, fă-ți timp pentru meditare. Așează-te la picioarele lui Isus, și învață dela El.

4. Deprinde-te cu lepădarea de sine.

Veghează ca lumea să nu te înșele, și nu te lăsa sub influența ei. Ucide-ți pasiunile.

5. Străduiește-te mai mult după o viață după voia lui Dumnezeu, lucrează mai mult, dăruiește mai mult.

Sunt multe piedici în creșterea duhovnicească, pornite din prietenia cu lumea sau umblarea pe căi necinstite.

6. Nu neglija împlinirea îndatoririlor față de Dumnezeu.

VIAȚA BIRUITOARE

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne-a dat biruința prin Domnul Isus Cristos (I Cor. 15. 27)

Biruința,

Este de a fi desrobii de păcat și de a deveni sclavii lui Dumnezeu.

Este de a avea o conștiință fără reproș înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor (Fapt 24. 16).

Este de a avea răstignită carnea cu patimile și dorințele sale (Gal. 5. 24).

Este de a putea zice cu Apostolul Pavel: „Nu sunt eu acela care trăesc, este Cristos care trăește în mine (Galat. 22).

Este a servi pe Dumnezeu fără teamă mergând înaintea Lui în toate zilele vieții noastre în sfințenie și dreptate (Luca 2. 74-75).

Este de a fi totdeauna veseli, a ne ruga fără încetare, de a mulțumi pentru toate lucrurile (I Tes. 5. 17).

Este a fi fără grije în a intra în odihna Domnului (Evrei 4. 3).

Este a fi înrădăcinați și întemeiați în dragoste (Ef. 3. 17).

Este a fi primit o putere: Sf. Duh. (Fapt 1. 8).

Este a fi gata de a apărea înaintea lui Dumnezeu, sfinți fără prihană sau vina.... neclintiți în credință (Colos. 1. 22).

O astfel de viață este posibilă aici jos? Noi trebuie să recunoaștem că aceasta este gândul lui Dumnezeu pentru copii Săi.

În Cristos, Dumnezeu ne-a ales înaintea întemeierii lumii pentru ca să fim sfinți și fără nici o vină înaintea Lui (Efes. 1. 4).

Aceasta este voința Sa: Ceeace vrea Dumnezeu este sfințirea, sfințirea noastră. (1 Tes. 4. 5).

TR. C. MANOLESCU

DARNICIA TA

Cineva a desenat odată pe un carton o pungă pe care scrisese cu litere vizibile conținutul ei bogat, iar dedesubt scrisese: *Cui aparține această pungă?*

Toate bunurile ce le posedăm sunt primite dela Dumnezeu iar noi suntem numai administratori.

1. Ce faci tu cu averea ta? În ce fel întrebuințezi tu darurile primite dela Domnul? Cât pentru tine și cât pentru împărăția lui Dumnezeu.

2. Ce a făcut averile tale din

tine? Ești prizonierul lor? Ești robul lor?

3. Ce poți obține cu banii? Ce ne învață Isus cu privire la întrebuințarea banilor? Ce ne învață apostolul Pavel?

4. Cât datorezi lui Dumnezeu? Cât aproapelui tău?

5. Cât dăruiești pentru cauza împărăției lui Dumnezeu?

Cu darurile noastre se cuvine să onorăm pe Dumnezeu, dându-i întâietate, regulat, bucuros și însoțite de rugăciune.

Ilustrațiuni

DACA A CETIT

Regele Friederich Wilhelm IV, în prima lui călătorie prin țară, se abălu din drum și intră pe la un oficiu poștal. Sosit înăuntru văzu pe masa de scris un Nou Testament. Întrebă atunci pe dirigintele oficiului dacă citește cu sârguință în el. „Majestate, în fiecare zi” răspunse dirigintele. „Până unde ați ajuns cu cetirea?” întrebă Regele. „Până la mijlocul Ev. după Matei”, răspunse dirigintele.

Regele prinse momentul când dirigintele era afară și strecură o bancnotă de 1000 m. la ultima filă

a Ev. după Matei.

La întoarcerea sa din călătorie, se întoarse iar pe la acel oficiu poștal și întrebă din nou pe diriginte până unde a ajuns cu citirea Noului Testament. „Până la mijlocul Ev. Luca”, răspunse acum dirigintele.

„Adu-mi te rog Testamentul dumitale”, spuse regele. Căută înăuntrul și găsi bancnota tot unde o pusese.

Cum citești tu Biblia ta?

Dacă un rege pământesc nu a putut fi înșelat, cum va putea fi înșelat Regele regilor Isus Cristos?

M E R I T A

Un credincios, a tot auzit spunându-se despre binecuvântarea dobindită la încrea de congrese ale celor ce lucrează pentru Evanghelie.

Aflase că în capitala țării vecine urma să se țină un congres mondial, așa cum avem noi în anul acesta la Berlin, unde vin delegați din toate țările din lume.

Drumul până în orașul unde trebuia să se țină congresul, costa mult. Neavând bani, s'a sfătuit cu soția sa, și-a vândut grădina și căsuța, cu banii primiți a plecat ea să ia parte la congres.

Știm cu toții că pentru străinătate nu sunt alte trenuri decât acele frumoase și confortabile Expresse. Ei bine, omul nostru se văzu pentru prima dată în viața lui într'un asemenea compartiment elegant. Stând pe canapeaua de pluș fin se gândi: Am vândut casa, am vândut grădina, suma primită după dănele o voiu chellui pe această călătorie și te pomenești că atunci când voiu ajunge acolo va fi așa de multă lume că nu voiu putea intra înăuntru și va trebui să stau afară și atunci...

Trenul se puse în mișcare, străbătu distanța și iată-l pe omul nostru ajuns în localitatea unde se ținea congresul. Sala era destul de spațioasă ca să-și poată ocupa și el un loc înăuntru. Incepu desbaterile congresului.

Acolo auzi pe un delegat, care spunea de înaintarea Evangheliei. Omul nostru neputându-și stăpâni satisfacția, cum ședea pe scaun, bătu odată din palme, și zise cu glas tare: „Merită”. A urmat un alt vorbitor care aduse alte vești frumoase. El iar bătu sgomolos din palme și zise: „Merită”.

Altul spuse despre întoarcerea păgânilor la credință. „Merită”, spuse congresistul nostru. Astfel, după fiecare vorbitor, bătea din palme și zicea: „Merită”, „merită” și așa.

După un timp conducătorul congresului, mirat de purtarea acelu om a pus pe cineva ca să-l întrebe de ce face așa. Omul i-a spus: „Am vândut grădina și căsuța să pot veni aci. Nu-mi pare rău. Ce am văzut și auzit la acest congres, merită, merită și iar merită această jertfă.”

Auzind conducătorul congresului de aceasta, propuse să se adune o colecție și să i-o dea acelu om care și-a vândut tot și a dat ca să poată auzi și vedea cum lucrează copiii lui Dumnezeu.

Întorcându-se omul acasă și-a putut răscumpăra căsuța și grădina.

Așa știe Dumnezeu să răsplătească pe acci cari desintereșați își dă până și ultimul bănuț pentru cauza împărăției Lui pe acest pământ.

Nu se cunoaște un alt mijloc în contra otravei păcatului decât sângele lui Isus Cristos. (I Ioan 1. 7).

Noi stăm între coroană și foc și amândouă sunt vecinice.

Credința adevărată și idolatria nu pot sta laolaltă, după cum zeul Dagon, n'a putut să stea în prezența chivotului Legii (I Sam. 5 v. 1-5).

Sus inimile, nu nasul.

LA DUMNEZEU NIMIC CU NEPUTINȚĂ

Un lucrător care lucra la o mină de cărbuni în Anglia, a avut de suferit pentru prima oară în viața sa un foarte grav accident. Doctorul îi explicase că niciodată nu va mai putea fi sănătos.

Aceasta îl apăsa foarte greu pe sărmanul om. Niciodată să nu mai poată merge! Dacă el în urmă nu ar fi cunoscut pe Mântuitorul, starea lui ar fi fost într'adevăr disperată.

Intr-o zi îl vizită un prieten, și îi povestește despre adunare, despre evanghelistul W. I. Coot și îi spune: „Dacă tu voești, noi te vom ajuta și te vom duce la adunare”. El se învoi la aceasta.

Îl conduse înfășurat într-o veșmă în sala de adunare și îl așeză pe o platformă mai ridicată.

Predicatorul citi un text din Bi-

blie și după aceea se rugă pentru bolnav.

În acel timp, bolnavul sortit morții, se ridică, își strânse plămâna și plecă acasă sănătos.

În adunarea următoare el povesti, cecace a făcut D-zeu pentru el, cum s'a ridicat după rugăciunea predicatorului, și s'a tămăduit.

Doctorul necredincios, care l-a căutat și consultat, când lucrătorul a venit la el a spus: „O, eu am crezut că sunteți deja mort.”

Cercelă pe acest om și se convinsese că într'adevăr era sănătos.

Sâmbădul doctorul spusese că nu este nicio scăpare pentru el, iar Miercuri dimineața veni omul pregătit din nou pentru lucru. Toate acestea pentrucă el s'a lăsat găsit de acel Mântuitor, care a zis: „*Eu sunt Domnul, tămăduitorul tău!*”

INFORMAȚIUNI

Recomandăm celorților noștri cartea „CĂLĂUZA CĂLĂTORULUI”. O carte format de buzunar, care conține peste 150 istorioare. În numărul de față am publicat una din aceste istorioare, intitulată: „Când albina a împuns pe mama”.

Costul acestei cărți este de 15 lei bucata, iar dela 10 bucăți în sus, se vinde cu 12 lei bucata. Se poate comanda dela editura „Prietenul” str. General Berthelot No. 112 Galați și la redacția revistei noastre.

NECROLOG

În ziua de 24 Decembrie 1933 a avut loc înmormântarea soarelui Iuliana Ondruș, adormită în Domnul, în vârstă de 64 ani.

*

În ziua de 10 Ianuarie a.c. a avut loc înmormântarea unei fetițe în vârstă de 7 luni a fratelui și soarelui Gheorghe și Florica Boja, din com. Valea Mare jud. Muscel, la care a luat parte și un grup de frați și surori din Comunitatea din București.

A răsplăti binele cu bine este omenesc, răul cu rău este animalic, binele cu rău este diavolesc, răul cu bine este dumnezeesc.

Șerpilor cei mai mici își au veninul lor. Ferește-te de păcatele pe care lumea le numește păcate mici.

LECȚIUNILE ȘCOALEI DUMINECALE

Traduceri de L. MUNTEANU

Duminică 4 Februarie 1934

Izgonirea vânzătorilor din Templu

LECTIA: Ioan 2. v. 13—25

CUVÂNT DE AUR: „*Totuși temelia țure a lui Dumnezeu stă nezugduită având pecetea aceasta: Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui, și „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărâdelege“.* (2. Tim. 2. 19).

Explicațiuni.

Templul din Ierusalim. — Până în timpul lui Solomon, toate s'ujbe'e rânduite de Moise pentru iertarea păcatelor, se făceau într'un corț, special făcut pentru serviciu divin. Solomon a început construcția primului Templu, pe muntele Moria (2 Cronici 3. 1) pe același munte unde Avraam a fost gata să jertfească pe fiul său Isaac (Geneza 22. 1); Construcția a durat 7 ani.

Al doilea Templu, este Templul lui Zorobabel, voevodul Iudeu (Ezra 1 8; Cap. 3. v. 8—9). Construcția a început pe la anul 520 înainte Cristos și a durat 4 ani.

Acest templu a fost jefuit și pângărit de mai multe ori în perioada dela profetul Maleachi și împăratul Irod. Ultimul a fost Pompei, tovarășul de domnie al lui Iuliu Cezar (63 înainte de Cristos) Irod cel Mare, ajungând domnitor, ca să impace pe Iudei cu stăpânirea romană, a început zidirea unui templu și mai mare. Zidirea a durat 46 ani (Ioan 2. 20). Templul propriu zis avea o cupolă înaltă și largă de 49 metri. Avea 8 porți, cari răspundeau într'o curte, numită curtea păgânilor. Acesta este templul din timpul lui Isus.

Învățăminte

Desamăgirea lui Isus. Isus a venit la templu să primească binecuvântare, să se roage lui Dumnezeu, să învețe poporul. Acolo a găsit însă o gălăgie ca la bălciu! Ce deosebire

între starea dorită de adevărații israeliți, descrisă în Psalmii 65 și 84 și starea găsită de Domnul Isus. La fel se întâmplă, pe alocuri și azi, în unele adunări. Anume cum? Prin conversațiile ce se angajează în timpul predicării, prin neastâmpărul ce-l au mai ales copiii, ce nu stau locului.

Templul Duhului Sfânt. Inima noastră este templul Duhului Sfânt. (I. Cor. 3. 16). În ea își face loc, în absența lui Isus, fel de fel de gânduri, clocotesc porniri pătimășe, își face loc dragostea de bani.

Protivnici lui Isus. — Cei mai îndârjiți protivnici erau tocmai Iudei, de un neam cu Isus. Într'o școală Duminecală, elevii mai vechi ce sunt crezuți mai credincioși fac mai mult șgomot și dau mai mult de lucru mai marilor lor. „Căci v'am spus de mai multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți, care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Cristos“. (Filip. 3. 18).

Aplicațiuni personale:

1. Ce daruri duhovnicești primiți la adunare?
2. Este inima voastră un templu al Duhului Sfânt?
3. Cum păstrați ordinea la Școala Duminecală?

Duminică 11 Februarie 1934

Isus și Nicodim

LECTIA: Ioan 3. v. 1—16

CUVÂNT DE AUR: „*Fîndcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibe viața vecinică“.* (Ioan 3. 16).

Explicațiuni.

Nicodim înseamnă „învățătorul poporului“. Personajul din lecțiune a fost un cărturar, și făcea parte din Sinedriu, sau Sobor. Sinedriu era un fel

de comitet format din 70 bărbați dintre bătrânii poporului.

Nu cunoaștem rezultatul definitiv al vizitei lui Nicodim la Domnul Isus, însă știm că a rămas devotat.

A se citi: Ioan 7. 50 și Ioan 19. 39-40.

Învățăminte

Nașterea din nou. Nașterea din nou este o lucrare a Duhului Sfânt asupra ființei lăuntrice, asupra sufletului. Nu se poate vedea cu ochii felul cum se produce această lucrare, însă se poate vedea rezultatele, se vede schimbarea în felul de viață.

Primul rezultat al nașterii din nou este o viață nouă. (2 Cor. 5. 17). Nașterea din nou aduce slobozenie de sub Legea de pe Sinai și în general de sub Legile date poporului Israelit (Romani 6. 14).

Nașterea din nou aduce după sine un nou fel de purtare. Suntem morți față de păcat și vii față de Dumnezeu. Avem o speranță nouă (Evrei 6. 18-19). Nașterea din nou aduce legături noi. Noi toți ne numim frați și surori și iubim pe fiecare copil al lui Dumnezeu. (1 Ioan 3. 14). Avem o călătorie nouă. (Efes. 2. 19). Avem o casă în ceruri. (2. Cor. 5. 1).

Domnul Isus a arătat că nașterea din nou se face din apă și duh. Fiecare Israelit din timpul său, prin apă înțelegea botezul lui Ioan. Apa nu poate trezi sufletul la o viață nouă, ci Duhul Sfânt poate să înoiască ființa întreagă. Astfel, botezul cu apă trebuie să urmeze lucrării Duhului Sfânt.

Avem exemplu pe Domnul Isus, care a primit botezul în Iordan, după ce mai înainte primise Duhul Sfânt. (Matei 3. 16).

Răstignirea lui Isus. Domnul avea să ne răscumpere de sub robia păcatului, cu prețul sângelui său. După cum Moise a făcut un șarpe de aramă pe care l'a atârnat de un lemn (Numere 21. 9) tot așa și domnul Isus a fost răstignit pe cruce.

Inima Evangheliei. Versetul 16. este cel mai des amintit în serviciile de Evanghelizare. Societatea Biblică Britanică a scos o carte, în care acest verset se află în toate limbile și dialectele, în care s'a tradus Biblia, până la data tipăririi acelei cărți.

Acest verset ne arată că autorul planului de mântuire este Dumnezeu Tatăl, motivat de iubirea Sa față de

noi. Toată lumea se poate folosi de mântuirea dată.

Fiul lui Dumnezeu ne este dăruit, este cel mai prețios dar, deoarece Dumnezeu ne-a dăruit pe Singurul Său Fiul.

Condițiunea pusă este să avem credință în Fiul, răsplata fiind viața veșnică.

Aplicațiuni personale:

1. Venim noi cu toate întrebările noastre la Isus?
2. Am devenit noi o făptură nouă?
3. Ce piedeci ne stau în calea mântuirii?

Duminică 18 Februarie 1934

Isus și Samariteanca

LECȚIA: Ioan 4 v. 9-26

CUVÂNT DE AUR: „Isus ne-a zis: Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată. (Ioan 6. 35).

Explicațiuni.

Samaria. Explicațiunile se găsesc în „Vestitorul Creștin No. 2 din Noembrie 1933, pag. 15. Cu privire la Samariteni a se citi 2 Impărați 17. 24-33.

Fântâna lui Iacob, se află pe Muntele Garizim, în partea de miază-noapte-răsărit. Are o lărgime de 230 m. și adâncimea de 32 metri. Se zice că a fost săpată de inuși Iacob, unul din strămoșii Iudeilor.

Locul de închinare al Samaritenilor. Iudeii la înapoierea lor din robia Babilonului (536 înainte de Christos n'au îngăduit ca Samaritenii să contribuie la zidirea Templului. Atunci s'au ambalat și tovarășii lui, au construit un alt templu pe Muntele Garizim care a fost distrus de către Ioan Hircan, cu 200 ani înainte de Christos. Totuși Samaritenii socoteau muntele ca sfânt, și până în zilele noastre ei serbează unele sărbători pe acel munte.

Învățăminte

Isus, în lucrarea Sa de mântuire. În locul unde se oprise Isus să se odihnească, nu se afla nici o sinagogă, sau templu, ci se afla sub cerul liber. Lucrarea temeinică de câștigarea sufletelor nu este întotdeauna la adunare, ci și în discuțiunile făcute oca-

zional. Ioan Botezătorul a îndrumat pe ucenicii lui spre Isus, pe când se afla pe malul Iordanului. (Ioan 1. 35). În scurt timp se adunaseră 5-6 ucenici. Fiecare elev al șc. Dum. poate vorbi despre Isus prietenilor lor, fie că sunt la joacă, fie că sunt la lucru. După cum Isus n'a ținut seamă de oboseala Sa, nici noi nu trebuie să spunem că suntem oboșiți și nu putem lucra pentru Domnul.

O conversație folositoare. Mântuitorul a îndrumat conversația începută cu lucruri pământești spre o discuție duhovnicească. Convorbirea aceasta a avut ca rezultat că s'a produs o trezire în Samaria, cecece a înlesnit predicarea Evangheliei mai târziu, de către Filip. (Fapte 8 v. 5).

Astfel, fiecare credincios, trebuie să aibe o vorbire duhovnicească, mai ales când se află între prieteni, față de care să îndrumeze discuția pe teren religios.

Isus, în sfânta Scriptură. Noi putem întâlni pe Domnul căutându-l în Biblie. Biblia poate potoli setea sufletului. (Psalm 42. 2) Ea ne descoperă viața noastră, în ea găsim că iertarea se capătă prin sângele lui Isus Christos.

Aplicațiuni personale:

1. Ce discutați voi în cercul prietenilor?
2. Ce cereți voi dela Domnul?
3. Il mărturisiți voi celor ce nu-l cunosc?

Duminică 28 Februarie 1934

Slujbașul împărătesc

LECȚIA: Ioan 4 v. 47-54

CUVÂNT DE AUR: „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Ebrei 11. 1).

Explicațiuni:

Capernaum. „Satul lui Naum”. Numele nu provine dela profetul cu a-

celaș nume ci dela un vechiu obiceiu de a se da localităților astfel de nume: satul lui Zaharia, satul lui Anania, etc. În timpul lui Isus, devenise un orașel, pe malul mării Galileea, în apropiere de vărsarea Iordanului în mare. În acest oraș se afla garnizoana lui Irod Antipa. Locul unde se află ruinele vechiului oraș poartă azi numele de Tell Hum. Slujbașul împărătesc a venit dela Capernaum la Cana, unde se afla Domnul Isus (Ioan 4. 46) străbătând 26 km.

Invoățăminte

În căutarea lui Isus. Slujbașul n'a pornit în căutarea lui Isus, din cauza unei conștiințe încercate, ci mână de durere prin care trecea în urma boalei grele de care suferea fiul său. Nu l'a împiedecat nici funcțiunea și nici distanța, de a veni la Isus. Umbra morții ce plutea nevăzută în casa lui, i-a înfrânt mândria și a pregătit calea pentru Isus. Necazurile ne aduc la rugăciune. Necreările duc la întărirea credinței. (I Petru 1. v. 6-7).

Întâlnirea cu Isus. Slujbașul pornește cu o credință întemeiată pe minuni. Isus însă l'a muștrat pentru aceasta, muștrare ce se restrânge și asupra celor de azi ce-și întemeiază credința pe vindecări miraculoase. Isus i-a pus la încercare credința, în Cuvântul Său. Slujbașul a crezut, astfel că a dobândit ce a cerut. Nouă ni se cere credință în cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, așa cum spune cuvântul de aur.

O familie devotată Domnului. Vindecarea fiului slujbașului n'a rămas fără rezultat. Familia a devenit devotată Domnului Isus. Aceasta se deduce prin comparație cu alte vindecări asemănătoare. (Luca 8 v. 1-3).

Aplicațiuni personale

1. Veniți voi cu necazurile și greutățile voastre la Isus?
2. Aveți o încredere neclintită în Cuvântul Său?
3. Rămâneți pentru totdeauna devotați lui Isus?

Adresa Comunității ; Str. Ștefan Ciobanu, 16—18.